

άνθοστεφανο τό, Πελοπν. (Βασαρ.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 124

Ἐκ τῶν οὖς. ἄνθος καὶ στεφάνι.

Στέφανος ἐξ ἀνθέων ἔνθ' ἄν.: Πλέκουν ἄνθοστεφανα καὶ τὰ φοροῦν ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Νὰ μάσωμε λονλούδια καὶ τριαντάφυλλα,
νὰ φκειάσωμε στεφάνια καὶ ἄνθοστεφανα

Βασαρ.

άνθοστεφανωμένος ἐπίθ. ΑΛασκαράτ. Ποίημ. 206 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 95

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄνθος καὶ τοῦ στεφανωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στεφανώνω.

Ὁ ἔστεφανωμένος δι' ἀνθέων: Ποίημ.

Κ' ἦρθαν ἄνθοστεφανωμένες
μ' ὅλα τὰ λούλουδα τοῦ Μάι

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Κοράσι ὠραῖο, τρυφερό, σὰ ρόδο μαραμμένο,
ὠιμέ, κοιμᾶται ἀξύπνητα ἄνθοστεφανωμένο!

ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.

άνθοστολίζω ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 94 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. ἀνθουστολίζον Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Στολίζω δι' ἀνθέων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Νὰ κάτσω ἢ κουπιλλούδα ν' ἀνθουστολιστῇ

Κομοτ. — Ποίημ.

Κ' ἐσεῖς ὅπου πηγαίνατε νὰ ντύσ'τε,
ν' ἀνθοστολίσ'τε, νὰ μοιρολογήσ'τε

ΜΜαλακάς. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀνθοδροσίζω, ἀνθοδροσοστολίζω.

άνθοστολίστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. ^οστολιστός <στολίζω ἢ ἐκ τοῦ ἀνθοστολίζω.

Ὁ κεκοσμημένος δι' ἀνθέων σύννηθ.: Ἄσμι.

Ἀπρίλι μου ἄνθοστόλιστε, Μάι μου κανακάρη
Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.

Ἀδέρφια παλληκάρια μου, ἐλάτε ὁλόγυρά μου
καὶ γονατίστε μ' ἐμέ, ὁ κόσμος 'ς τὴ χαρά του
εἴν' ἀνθοστόλιστη ἐκκλησιὰ κ' ἐδῶ μᾶς παραστέκει
ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔχτισε γιὰ νὰ τὸν προσκυνῶμε

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,181

άνθοστρωμένος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τραγοῦδ. τοῦ σπιτ. 47

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄνθος καὶ τοῦ στρωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στρώνω.

Στρωμένος μὲ ἄνθη: Ποίημ.

Ἐκεῖ 'ς τὰ πουπουλένια σας καὶ ἄνθοστρωμένα στήθη
πίνω βοτάνι μαγικὸ ποῦ μὲ κερνᾷ ἢ λήθη.

άνθοτόπι τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 61

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀνθότοπος.

Τόπος πλήρης ἀνθέων: Ἡ πεταλούδα... πετοῦσε
'ς ἀνθοτόπια, 'ς ἀνθοκήπια, σὲ βασιλικά περιβόλια. Συνών.
ἀνθότοπος.

ἀνθότοπος ὁ, Ζάκ. — ΔΣολωμ. 181 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή², 70 — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄνθος καὶ τόπος.

Ἀνθότοπι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λροσᾶτο ἀεράκι | μέσα σὲ ἀνθότοπο

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

***άνθοτυρξά** ἢ, ἀθοτυρξά Θήρ. Κρήτ. ἀθοτυρξέ Δ.Κρήτ. ἀφοτυρξά Θήρ. Μήλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀνθότυρι. Περὶ τοῦ τύπ. ἀφοτυρξά ἰδ. ἀνθότυρι.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἀνθοτύρου Κρήτ. 2) Ἡ μυζήθρα Θήρ. Μήλ.

ἀνθότυρι τό, ΙΔραγούμ. Σαμοθρ.² 31 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀθ-θοτύρι Ρόδ. ἀθοτύρι Νάξ. ἀθοτέρι Θάσ. ἀφοκγούξι Τσακων. ἀφόκγούξι Τσακων. ἀνθότυρο Λεξ. Δημητρ. ἀνθότυρου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀθ-θοτύρον Ρόδ. ἀτ-τότυρον Ρόδ. ἀθότυρο Ἀντικύθ. Κρήτ. Νάξ. Σίκιν. — Λεξ. Βυζ. Περίδ. ἀθότερο Πάρ. ἀφότυρο Θράκ. (Βιζ.) ἀνθότυρος ὁ, ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 181 — Λεξ. Δημητρ. ἀθ-θοτύρος Ἰκαρ. Κάρπ. Ρόδ. Τήλ. ἀτ-τότυρος Ρόδ. ἀθότυρος Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Σίφν. κ. ἀ. ἀθότυρους Ἰμβρ. ἀθό'τους Θάσ. ἀθότους Σαμοθρ. ἀφόκγους Τσακων. ἀθοτύρα ἢ, Σίφν. ἀφόκγους Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄνθος καὶ τυρί. Ὁ τύπ. ἀφότυρο καὶ οἱ λοιποὶ μετὰ τοῦ φ ἀντὶ τοῦ θ ἔχουν τοῦτο κατ' ἄνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 290.

1) Εἶδος ἐκλεκτοῦ τυροῦ περιέχοντος πολὺ πάχος καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένου ὡς ἄνθους τοῦ τυροῦ Κρήτ.: Παροιμ. Δὲν τρώει ὁ γάιδαρος ἀθότυρο (ἐπὶ ἀναξίου ἀξιούντος μεγάλα πράγματα).

2) Ἡ μυζήθρα ἔνθ' ἄν.: Μᾶς προσπέρασε ἕνας βοσκὸς μὲ ἀνθοτύρια σὲ μαντήλι ΙΔραγούμ. ἔνθ' ἄν. Φέτους δὲ μπόρ'σαμ' νὰ κάνουμ' πουλὺ ἀθό'ρου Θάσ. || Παροιμ.

Βρομ' ὁ Ὁβραῖος ἀτός του, | βρομεῖ καὶ ἀθ-θοτύρός του (ἐπὶ τῶν κατὰ πάντα βρομερῶν) Κάρπ.

Κε' ὡς βρομεῖ ἀνθότυρός σου, | ἔτσι σκανίζεις καὶ ἀπατός σου (συνών. τῇ προηγουμένῃ. σκανίζεις = βρομεῖς) ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Νά 'τον ἢ θάλασσα τυρὶ καὶ ὁ ἄμμος μακαρούνια

καὶ τὰ βουνὰ ἀθότυρος καὶ τὰ δεδρά πιρουνία

Κρήτ. 3) Τυρὸς εὐτελοῦς ποιότητος κατασκευαζόμενος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς μυζήθρας τοῦ βουτύρου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

***άνθοτυροτύπι** τό, ἀθοτυροτούπι Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀνθότυρο καὶ τυπί.

Τυπίον, ἦτοι καλαθίσκος ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ὁ ἀνθότυρος καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμά του. Πβ. τυροβόλι.

ἀνθουλλάκι τό, σύννηθ. ἀθουλλάκι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. ἀνθούλλι.

1) Μικρὸν ἄνθος: Ποίημ.

Δέντρα ἡμερὰ φῶς ἀνθισμένα, | κοντὰ κοτσάνια, μὲ σταλξὰ καὶ τ' ἀνθουλλάκια καρφωμένα | 'ς τοῦ κλώνου ἀπάνου τὴ θηλειὰ Τ' Ἀγρας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολ. 9. Συνών. ἀνθάκι. 2) Πάθησίς τις εἰς τὴν ρίζαν τῶν ὀδόντων Πελοπν. (Λακων.)

ἀνθούλλι τό, ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 13 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀθούλλι Κεφαλλ. ἀνθούλλ' Στερελλ. (Ἀρτοτ. Βιτριν. Κεφαλόβρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. ἄνθος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλι.

1) Μικρὸν ἄνθος ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ποίημ.

Ν' ἀκούσουνε τί θὰ μᾶς ποῦνε | τ' ἀνθούλ्ला τὰ μαγευτικὰ ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀνθάκι. 2) Τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης πρὶν ἀνοίξῃ τὰ πέταλα Κεφαλλ. Συνών. ἀνθοῦσα 2 (α). 3) Ἐξάνθημα, σπυρί, μάλιστα τῶν μικρῶν παιδιῶν Κεφαλλ. 4) Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ ἐπὶ τῆς

